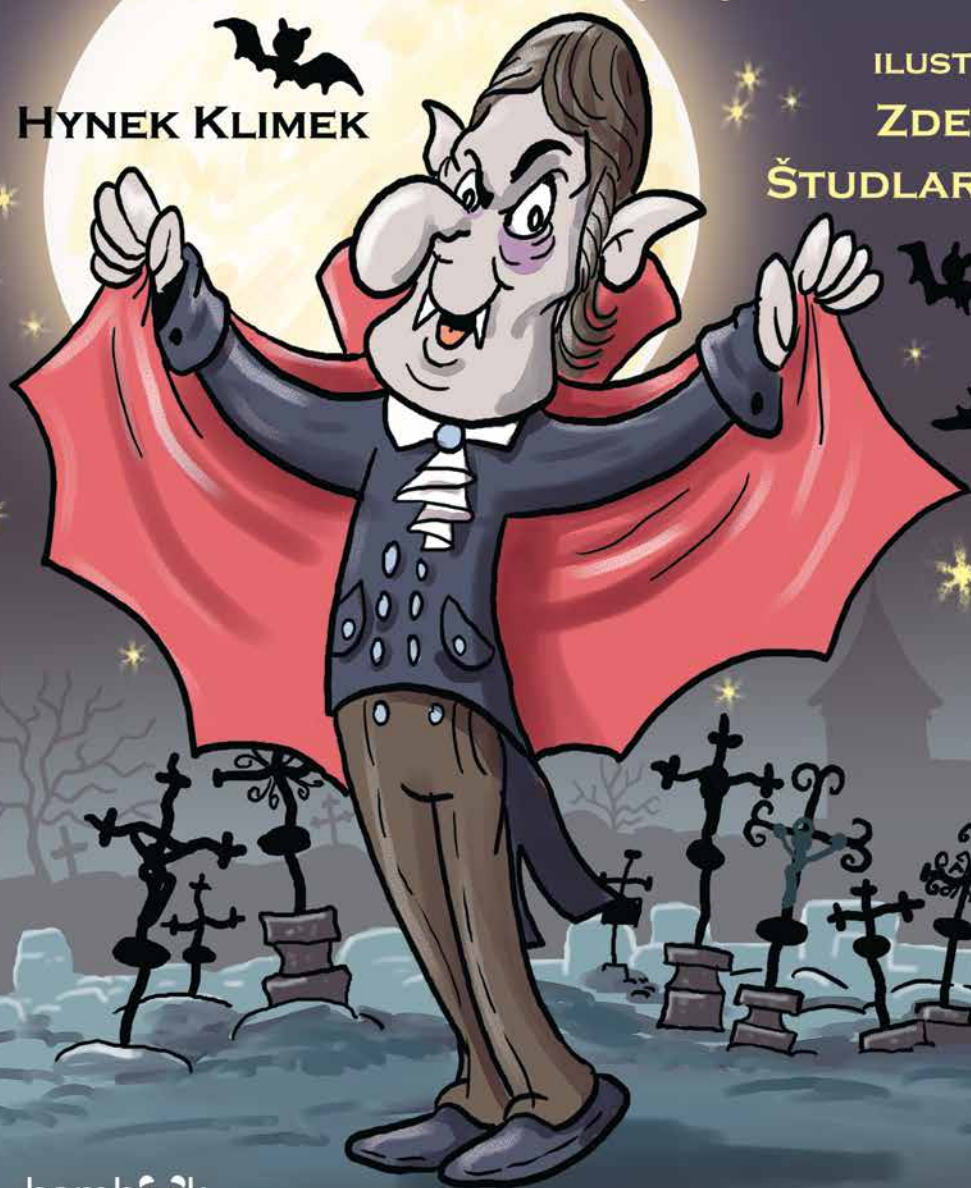

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI ZE ZÁHROBÍ

HYNEK KLIMEK

ILUSTRACE
ZDEŇKA
ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi ze záhrobí

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz, www.bambook.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6191. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
Počet stran 64
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9153-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9152-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-5629-5 (print)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O zamilovaném mládenci chráněném duchy	7
O pomocnících ze záhrobí	9
O mších duchů	12
O průvodech duchů	15
O proraďných duších loupežníků a vzdychajících duších vojáků	20
O dalších duchách	25
O nařikajících duších	28
O zprostředkované výhře a dalších návštěvách zesnulých	31
O zmizelé dívce	35
O neklidných umrlcích	37
O kostlivci s prořídlymi zuby	40
O rozlámaném kostlivci	43
O kostlivci bez hlavy a černém muži	45
O fextech	48
O upírech	51
O zanášejících slepicích	54
O umrlcích prknech	58
O předzvěstech smrti	60
O hřbitově strašidel	62
Vypravěč se loučí	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Jmenuji se Egon a budu vám vyprávět o strašidlech, přízracích a tajemných jevech ze záhrobí. Prý se na to dobře hodím. Asi je to pravda, protože o záhrobí sháním informace již přes šest set let, kdy jsem na světě. Chtěl bych se tam konečně dostat, avšak třebaže jsem se o záhrobí dozvěděl již hodně, stále se mi to nedaří.

Mám havraní podobu, ale havranem jsem od počátku svého bytí nebyl. Býval jsem člověkem. V Šumperku, odkud pocházím, jsem byl váženým občanem a městským radním. S ostatními radními i s purkmistrem jsem ale býval velmi často v rozepři, a to se mi vymstilo.

„Egone! Ty si neustále vedeš svou a krákoráš jako starý havran! Kéž by ses havranem skutečně stal, aby od tebe byl už pokoj!“ křikl na mě jednou purkmistr.

Rozzlobilo ho, když jsem byl opět, jako již mnohokrát předtím, jediný ze všech proti jednomu jeho návrhu. Byl podle mne stejně hloupý jako ty předešlé.

„To je fakt! Bez ustání krákoráš a protestuješ, ať jednáme o čemkoliv!

Jsi opravdu jako havran a měl by ti narůst zobák,“ přidal se k purkmistrovi další z mých kolegů.

„Tvoje věčné krákorání už doopravdy není k vydržení, havrane zatracený, proklatče proklatá!“ vystupňoval odpor vůči mně další z radních.

A pak se to stalo. Ucítil jsem, že se scvrkávám a moje podoba se mění. Kdo ví, kdo tehdy potupnou kletbu zaslechl, ale zafungovala. Stal se ze mě havran. Nevím, zdali to mé kolegy potěšilo, anebo naopak vylekalo. Já sám jsem zpanikařil a ulétl otevřeným oknem. Vůbec jsem nevěděl, co si počít. Domů jsem se v havraní podobě mohl jen těžko vrátit. Beztak by mě nikdo nepoznal, a mluvit, abych mohl říct, kdo jsem a co a jak se se mnou stalo, jsem nedokázal. Až mnohem později jsem se naučil, jak lze hovořit lidskou řečí, když má člověk, proměněný v havrana, namísto úst zobák.

Radní včetně purkmistra mou proměnu zatajili. Byli rádi, že se mě zbavili, a dohodli se, že o ní pomlčí a zůstane tajemstvím. Po městě se rozkřiklo, že jsem zmizel. Já jsem od té doby žil v lese a živil se na blízkých polích. Něco jsem o havranech věděl, a tak jsem se bytím ve své nové podobě protloukal, jak se dalo. Jak jsem časem nabýval nové vědomosti, dařilo se mi přece jen lépe než na počátku existence v havraním těle.

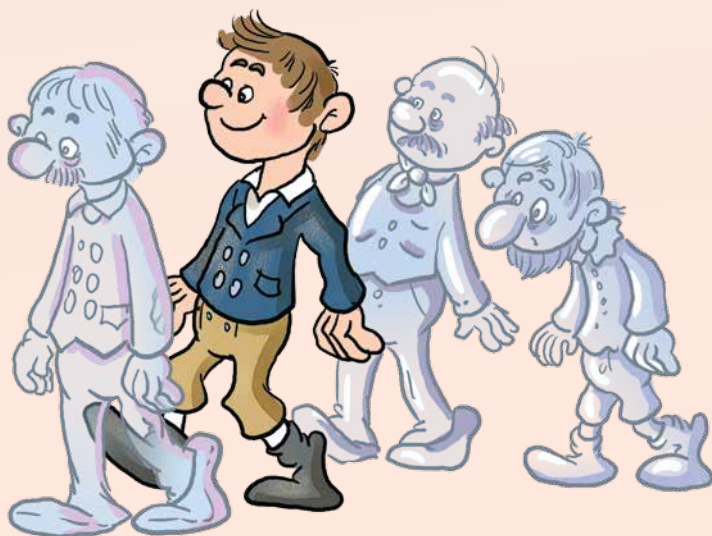
Dál už o sobě ale vyprávět nebudu. Vše důležité již víte a nic převratného se se mnou za celá ta dlouhá staletí nestalo. Mluvit umím, ale psát pařátem nedokážu. Takže nyní nadiktuji písáři, co o záhrobí vím, aby to zapsal a abyste si to vy mohli přečíst.

O ZAMILOVANÉM MLÁDENCÍ CHRÁNĚNÉM DUCHY

Za dívkou ze Zdíkovce na Vimpersku, která se mu zalíbila na tancovačce, nebylo zatěžko docházet mladíkovi, který sem měl ze své domovské vsi dobrou hodinu cesty. Místním chlapcům nebylo po chuti, že by jim nejkrásnější dívku z obce odvedl přesporní. Třebaže předtím soupeřili o její přízeň a jeden druhému by nejraději nasadili psí hlavu, v nastalé situaci je napadlo, že nejlepší bude, když se spolu domluví, jak vetřelce zapudit.

Chtěli, aby je při rokování nikdo neviděl a nerušil, proto se sešli na hřbitově se starobylým kostelem, obehnaném zdí na kraji vsi. Dali hlavy dohromady a rozumovali, co s tím. Dohodli se, že si na opovážlivého cizáka počíhají, zbijí ho a vyženou mu jeho choutky navždy z hlavy.

Jak se dohodli, tak učinili. Navečer, kdy do Zdíkovce pravidelně obden chodíval právě kolem hřbitova, na něj číhali schovaní za zdí. Avšak ke svému rozčarování uviděli, že tentokrát nejde sám. Před ním šel hlouček postav a kousek za ním další skupinka. Nechali ho tedy projít bez úhony, ale úmyslu se nevzdali. Rozhodli se počkat, až se bude v noci vracet. Jenže opět nebyl sám. Znovu před ním i za ním kráčeli jiní, a jeden dokonce vedle něj, a tak se neodvážili nenechat ho v klidu projít.

Jeden z nich se s ním na druhý den náhodně setkal ve Vimperku. Protože byl trulant, neudržel jazyk za zuby a vyzvídal, co to bylo za lidi, kteří ho předešlý večer při cestě do Zdíkovce a v nočních hodinách při jeho odchodu provázeli. Udiveného mladíka překvapilo, že tazatel ví, že předchozí den byl ve Zdíkovci, a to až do noci, ale především to, nač se vyptával. Přesto popravdě odvětil, že s ním nikdo nebyl a šel jako obvykle sám. Po jeho odpovědi zůstal mládenec ze Zdíkovce jako omráčený a koktavě se rozloučil.

Když ve Zdíkovci pověděl ostatním, co se dozvěděl, zalekli se. Odvodili si, že jejich spiklenecký rozhovor na hřbitově vyslechli duchové tam pohřbených zemřelých a rozhodli se přespolního mladíka ochránit. A kdyby si začali něco nekalého s někým, koho chrání duchové, dozajista by je stihl trest. Nikdo z nich si přespolnímu mláďenci neodvážil při jeho dalších cestách za milou zkřížit ani vlásek na hlavě. A tak se stalo, na co bylo zaděláno. Mládenec se s milou oženil a odvedl si ji do své domovské vsi.

O POMOCNÍCÍCH ZE ZÁHROBÍ

V Lažišti na Prachaticku usoudil sedlák z bohatého statku, že už je příliš starý na to, aby dál řídil hospodářství. Patřily k němu rozlehlé polnosti, velké stádo dobytka i prasata a další hospodářské zvířectvo, hejna drůbeže a další majetek. Sloužila u něj více než desítka čeledínů a děveček, na které bylo třeba při práci dohlížet, a bylo mu už zatěžko se o to všechno starat. Ženu už neměl, již před lety mu zemřela, a tak se rozhodl, že celé hospodářství předá svému jedinému synovi a sám odejde na výmink.

Udělal, jak se rozhodl. Přestěhoval se do malé světničky v rohu obytného stavení s představou, že zbavený starostí o hospodářství spokojeně dožije klidné stáří. Jenomže se zmýlil. Jeho syn měl stejně tvrdou povahu jako on sám. Starý sedlák býval nesmlouvavý a tvrdě vyžadoval plnění svých příkazů. Přátele mezi sousedy neměl a čeleď se ho bála. Jeho syn byl po něm.

V podobných případech, kdy otec předával hospodářství synovi, nebývalo výjimkou, že spolu předem sepsali smlouvu, co bude starý hospodář od nového pravidelně dostávat, tedy kolik jídla, kolik paliva, jaké služby pro něj budou vykonávat čeledíni a případně další, co si odstupující hospodář vymínil.

Tenhle sedlák ovšem se svým synem žádnou smlouvu nesepsal. Sotva převzal mladý sedlák hospodářství, k otci výměnkáři se začal chovat tak, jako by byl cizí. Zanedbával ho, a když si postěžoval, hrubě ho odbyl.

Jídla dostával bývalý hospodář málo, všechno na výminku si musel udělat sám, nikoho ku pomoci nedostal. Dokonce se stalo, že když si jednou třesoucIMA se rukama pracně naštipal

dříví a hned si ho neodnesl, jeho syn poslal děvečku, aby naštipaným dřívím zatopila v kamnech v jeho světnici.

Nedlouho potom mladý hospodář nastydl a v horečkách musel ulehnout do postele. Už z ní nevstal. Dostal zápal plic a zemřel. Jeho smrt kromě starého otce nikdo neoplakával.

Tomu navíc nezbyvalo, než aby znovu převzal péči o celé hospodářství, dokud za sebe najde někoho, kdo by dělal správce.

V noci po pohřbu se na dvoře statku náhle začaly ozývat rány, jako by někdo štípal dříví. Čeledíni i děvečky se ustrašeně choulili v čeledníku. Na dvůr se odvážil vyjít jen starý sedlák.

Ke svému úžasu spatřil svého zemřelého syna. To on štípal dříví. Přízrak zemřelého otočil k sedlákovi hlavu.

„To abyste měl, tatínku, zásobu na zimu a nemusel se starat, kdo dříví naštipé. A snažně vás prosím za odpuštění, jak jsem se k vám

choval,“ řekl a sedlák se slzami v očích odvětil, že mu odpouští.

Přízrak zemřelého štípal dříví a skládal do hranice u zdi statku ještě po dvě další noci. Poté se již nikdy neobjevil. Patrně si vysloužil posmrtný klid.

Sedlákovi z Třešnova na Orlickoústecku přispěchal naopak na pomoc jeho zemřelý otec. Bylo to v kritické situaci. Mladý sedlák jel s žebříňákem naloženým dřívím z prudkého svahu. Přetížený povoz nabral rychlost, začal koňům narážet do zadku a ti začali zběsile pádit svažitým úvozem. Hrozilo, že se všichni zabijí. Vyděšený sedlák marně volal na koně, aby je zklidnil, a zoufale se pokoušel žebříňák přibrzdit pákou, zákolníkem.

V nejtěžší chvíli náhle ucítil, že povoz skutečně zpomaluje. Ke svému úžasu zpozoroval, že vedle něj kdosi sedí a pomáhá mu brzdit. Byl to přízrak jeho zesnulého otce. Brzdil přední loukoťové kolo žebříňáku na druhé straně povozu. Když s přibrzděným povozem sjeli bez úhony dolů z kopce a zastavili, otcův přízrak se na ochráněného syna vlídně usmál a zmizel.

O MŠÍCH DUCHŮ

V Putimi na Písecku měla jednou v noci neklidný spánek stará vdova. Vytrhávala se ze spaní, převalovala se v posteli a trápila ji obava, aby ráno nezaspala jitřní mši. Nakonec vstala a vyhlédla z okna. Ke svému údivu uviděla, že v kostele, na který z okna své chaloupky viděla, se svítí. Napadlo ji, že rozsvítí, protože už je ráno a chystá se bohoslužba.

Kvapně se oblékla a spěchala zimní mrazivou nocí ke kostelu. Když dorazila, lavice už byly téměř zaplněné, jen na jedné vzadu bylo ještě volné místo, a tak si přisedla. Ke svému úžasu uviděla, že si sedla zrovna vedle své kmotry. Ta však byla již řadu let po smrti!

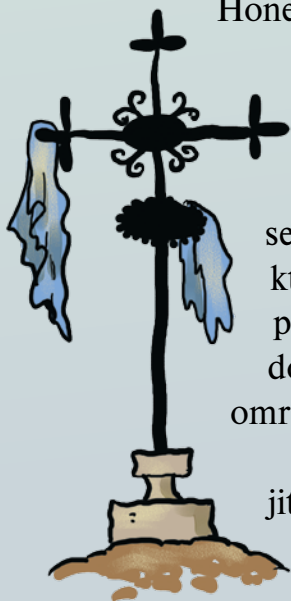
Zatajil se jí dech a v celém těle pocítila mrazení. Kmotra se k ní naklonila a zašeptala jí do ucha: „Co tady děláš, nešťastnice? Jak ses mohla opovážit přijít na půlnoční mši zemřelých?!

Honem odtud upaluj, než s tebou bude zle!“

Vyděšená vdova ji poslechla, ale to už se po ní natahovalo několik párů rukou.

Popadly ji za kabát, ale ona vyskočila z lavice a duchapřítomně si ho vysvlékla. Rozeběhla se ke dveřím a podařilo se jí uhnout nebožtíkům, kteří po ní chňapali, a z kostela utéci. Stěží popadala dech, když polomrtvá hrůzou doběhla do chalupy. Jak byla, padla na postel jak omráčená.

Když pak nad ránem přicházeli věřící na jitřní, spatřili na hřbitově u kostela po hrobech rozházené cáry starého kabátu. Když se po poledni stará vdova s křídově bílým obličejem

a chvějící se odvážíla vyjít z chalupy, sousedům vypověděla, co prožila. Z hrůzného zážitku se ale již plně nevzpamatovala a zanedlouho zemřela. Na nočních bohoslužbách duchů ji pak již nikdo neohrožoval.

O bohoslužbách duchů zemřelých se vypráví také v Kouřimi na Kolínsku, kde se scházejí na mši v kostele svatého Štěpána. V Krupce na Teplicku se jejich půlnoční bohoslužba koná v hřbitovní kapli a říká se to i na hradě Karlštejně o hradní kapli. Také v Hranicích na Přerovsku zaznamenala pověst takové mše v kostele na hřbitově, stojícím stranou v polích.

Pověst z Pelhřimova ví o půlnočních mších duchů hned na dvou místech, a to v kostele zasvěceném svatému Vítu a ve hřbitovní kapli Panny Marie. Bývají ale jen jediný den v roce, v den Památky zemřelých, lidově o Dušičkách. Také tady se povídá, že osvětlená okna kaple a hudba se zpěvem, které odtud zaznívaly, přivábily jednu živou.

I ji zachránilo varování útlocitné nebožky, která ji upozorovala jako první, a duchapřítomnost. Duchy, kteří se k ní začali hrnout, aby ji chytili a ztrestali, zdržela tím, že rychle svlékla kabát a hodila jim ho. Vrhli se na něj, a než ho roztrhali na kousíčky, stačila vyběhnout z kaple i ze hřbitova. Vyšší moc jejím pronásledovatelům zřejmě nedovolovala vzdálit se z něj. Dál už ji totiž nepronásledovali.

Téměř navlas stejné vyprávění o živé na půlnoční mši duchů a jejím rozsápaném kabátu jsem slyšel i v Sušici. Rovněž se to váže k Dušičkám a ke kostelu Panny Marie.

O PRŮVODECH DUCHŮ

V Týně nad Vltavou jednou v noci na Dušičky, právě když zvon na kostelní věži začal odbíjet půlnoc, spatřil ponocný přízračný průvod duchů vycházející z kostela. Bezhluchně mířil k soše Panny Marie, kde se duchové zastavili. K ponocnému dolehlo sotva slyšitelné mumlání, jak se modlili. Poté, opět již zcela potichu, se v původu vrátili do kostela, kde ozářená okna svědčila, že uvnitř se stále ještě svítí. Sotva však do kostela vešel poslední z duchů, okna rázem potemněla.

Ponocný po celý čas přihlížel počínání duchů stojící jako přimražený. Bázeň však necítil. Klid a důstojnost, s jakou duchové kráčeli v průvodu, se přenesla i na něj. Úplně stejný pocit měl i kostelník, který duchy rovněž viděl. V noci se náhle probudil a udivilo ho světlo, které dopadalo oknem do jeho světničky. Když přistoupil k oknu, aby zjistil, co to svítí, spatřil osvětlená okna kostela a pak i duchy.

Oba po zbytek noci neměli pomyšlení na spánek. Vzrušení z nebyvalé podívané jim ani na chvíli nedovolilo zamhouřit

oči. Jeden o druhém nevěděli, ale měli stejný nápad. Hned jak se rozednilo, spěchali za farářem. Narazili na sebe u dveří fary a oba to rozmrzelo. Jinému než farářovi, proslulému svou moudrostí a laskavostí, se s nočním zážitkem svěřit nechtěli.

„To tak! Jiný než farář by si to nenechal jen pro sebe! Rozkřiklo by se to a všichni ve městě by se mi posmívali, že jsem měl vidiny. Dozajista by říkali, že jsem buď blázen, anebo jsem byl opilý,“ říkal si v duchu jeden i druhý.

Proto se po sobě nevraživě podívali, úsečně se pozdravili a ani jeden z nich nevzal za kliku u dveří fary. Oba pokračovali v cestě dál a opět měli oba stejný nápad. Totiž, že jen kousíček poodejdou a až druhý zmizí z dohledu, vrátí se k faře. Každý z nich šel jiným směrem, shodně poodešli za roh, vzápětí se otočili a šli zpět. Opět se ke své nelibosti uviděli a bylo už těžké předstírat, že nemají v úmyslu jít na faru.

Přivedlo je to do rozpaků. Trapnou situaci rozuzlila náhoda, že se farář právě chystal zajít na nákup a objevil se ve dveřích. Po pozdravu kostelník ani ponocný už nezamtlčeli, co je po ránu k faře přivedlo. Oba si ale přáli pohovořit si s farářem jen mezi čtyřma očima. Tázavě se přitom na sebe dívali a hlavami jim táhlo, co to ten druhý může mít za důležitost, že s ní jde za farářem. Zeptat se druhého však ani jednomu z nich nepřípadlo

vhodné. Kostelník pak dal přednost staršímu ponocnému a prohodil, že počká.

Farářovi potom jeden po druhém vypověděli o tom samém. Když o průvodu duchů slyšel od ponocného, zapochyboval o tom, že vypravěč byl předchozí noc při jasném vědomí. Šetrně a co nejlaskavěji se mu snažil podsunout, že byl zřejmě zmožený únavou a zatímco si myslel, že bdí a zažívá skutečnost, v chůzi snil.

Jenomže když zanedlouho to samé uslyšel od kostelníka, jistota, s jakou odmítl věřit tvrzení ponocného, byla rázem ta tam. Že by dva lidé, kteří navíc jeden o druhém nevěděli, měli ve stejný čas stejnou vidinu, připadlo farářovi zcela nepravděpodobné. Proto si od kostelníka nechal dopodrobna vylíčit, co v noci viděl, a poté ještě sám zašel za ponocným. Při jeho návštěvě na faře bral totiž jeho tvrzení s nadhledem, a jak se ho snažil zlehčit, nevyslechl vše, co mu ponocný hodlal říct. Nyní to s omluvou napravil.

Rozhodl se přijít tajemné záhadě na kloub. Bylo mu ale jasné, že nejspíše bude muset počkat celý rok, až do příští noci na Dušičky, aby se sám přesvědčil, zda se duchové objeví. Kostelníka s pomocným ani nemusel přesvědčovat, aby o svém podivném vidění nikomu nevyprávěli. Nechtěli se vystavit případnému posměchu.

Rok poté, co průvod duchů viděli, čekal po setmění v skrytu u kostela farář a bedlivě pozoroval, co a zda se bude u kostela a na náměstí dít. Noc byla tentokrát velmi chladná a sychravá. Pršelo a vál studený vítr. Farářovi byla zima, ale na svém stanovišti vydržel.

Opodál, rovněž v temném zákoutí, aby nebyl jen tak vidět, postával neméně napnutý očekáváním zvědavý ponocný a ze své komůrky oknem hleděl ke kostelu rozechvělý kostelník.

Krátce před půlnocí se objevily přízračné bílé stíny, blížící se směrem od hřbitova. Mířily ke kostelu a jeden po druhém v něm mizely. Úderem půlnoci se v kostele rozzářila okna a před očima trojice pozorovatelů se objevil tklivý průvod duchů. Obdobně, jako je předchozího roku viděli ponocný s kostelníkem, mířili k soše Panny Marie a po modlitbách se vrátili zpátky do kostela, jehož okna po návratu posledního z nich potemněla.

Farář měl jistotu. Ještě téže noci, kdy do rána ani na chvíli nezasnul, ho osvítilo vědomí, proč se duchové objevují. Na rozdíl od mnoha jiných měst i vsí se v Týně nad Vltavou v předvečer Dušiček v kostele nekonal modlitby za zemřelé. Nespokojení duchové, ošizení o přimluvu žijících za jejich klidný posmrtný spánek, si je pak ve sváteční den Památky zemřelých vynahrazovali sami.

Následný rok to farář napravil a průvod duchů se tentokrát neobjevil. Jelikož obřad modliteb za zemřelé byl od toho času pevně zakotvený v kalendáři pobožností ve vltavotýnském kostele, uspokojení duchové se již v noci na Dušičky nikdy neobjevili.

Dodnes se však, jak tvrdí místní pověst, objevuje průvod duchů v Červené Řečici na Pelhřimovsku. Jsou to templářští rytíři, kterým kdysi zdejší zámek patřival, avšak podobně jako mnozí jiní templáři byli po zrušení templářského řádu popraveni. Jednomu po druhém sřal kat hlavy.

Přízrační bezhlaví rytíři vycházejí v noci na Dušičky ze sklepení zámku. S hlavami, které si nesou v podpaží, míří na hřbitov. Štáté hlavy tam sborově odříkají modlitby a chmurný průvod se poté mlčky vrátí k zámku, kde zmizí ve sklepení.

Smutný průvod zesnulých rytířů v doprovodu duchů služebnictva se objevoval také v zámku v Králově Dvoře na Berounsku. Zvolna potichu procházel chodbami a místnostmi v přízemí zámku. Objevoval se do doby, než kněz svěcenou vodou vykropil a vysvětil trasu, kterou průvod za noci procházel. Od té chvíle se již žádný z duchů v zámku neukázal.

O PRORADNÝCH DUŠÍCH LOUPEŽNÍKŮ A VZDYCHAJÍCÍCH DUŠÍCH VOJÁKŮ

V Krkonoších poblíž Horního Maršova v rozvalinách hradu Helfštejna cihávali duchové loupežníků na náhodné návštěvníky. Naoko se k nim chovali přívětivě. Vydávali se za bývalé hradní pány a zaskočené návštěvníky lákali, aby se šli podívat, kde nyní v podzemí přebývají, a napili se s nimi vína.

Odmítnout jejich naléhavé vábení nebylo jednoduché. Žádný z těch, kteří se nechali duchy loupežníků zavést do podzemí, se však odtud již nevrátil. Loupežníci nenechali svého temného řemesla ani po smrti a nechtěli mít svědky, kteří by to na ně pověděli a vyradili, kde sídlí.

Jednou do rozvalin hradu přišla mladá pasačka. Hledala kozu, která jí utekla, když ji vedla z pastvy, a zaběhla se. Hodiny už po ní marně pátrala a bála se přijít bez ní k sedlákovi, u kterého sloužila. Věděla, že beztak by ji poslal kozu hledat a ještě by ji čekal výprask, že na svéhlavé zvíře nedala pozor a nechala ho utéct.

I jí se objevila dvojice vlídných mužů v nezvyklých šatech a vysokých botách,

ohrnovačkách, jaké se už drahý čas nenosily, a pasačka takové viděla poprvé. Na lákání podivných mužů k návštěvě podzemí se vymluvila, že má na starost neodkladný úkol, a to najít zaběhlou kozu. Když jí však slíbili, že jí ji potom pomohou najít, dala se do podzemí odvést.

Zavedli ji k místu, kde odhrnuli hlínu, a objevil se poklop, který předtím nebyl vůbec vidět. Jeden z mužů ho zdvihl a pasačka spatřila dolů vedoucí schodiště. Jeden z jejích průvodců zapálil pochodně, aby si posvítili na cestu. Schody vedly do úzké chodby. Ústila k masivním, železem pobitým dveřím. Když je před ní otevřeli, uviděla sál, ve kterém byla ještě celá skupina dalších mužů, oblečených podobně jako její průvodci. Netušila, že to jsou duchové nelítostných loupežníků. Uprostřed sálu byl dlouhý stůl, kolem kterého seděli, a u zdi veliký vinný sud. Muži v sále přivítali kolegy s pasačkou veselým hlaholem.

„Výborně! Zás budeme mít povyražení a zábavu!“ vykřikl jeden z nich hlubokým hlasem, který pasačce nahlal strach.

„Tak co s ní uděláme?“ tázal se jiný.

„To se teprve uvidí, ale nejdřív jí dáme napít vína, jak jsme jí slíbili,“ odvětil jeden z pasaččiných průvodců.

Jeden z mužů sáhl po džbánu s vínem a nalil plnou číši, kterou další, který k ní byl blíž, podal pasačce.

„Pij!“ řekl rozkazovačně hrubým hlasem.

Neodvážila se neuposlechnout, měla čím dál větší strach. Chvěly se jí ruce, avšak podařilo se jí víno nerozlít a zdvihnout číši k ústům. Vínu nebyla přivyklá, nikdy předtím žádné nepila, ale bylo lahodné a chutnalo jí.

